

I sierpnia 1927 r.

F21L 21/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 5935.

Kl. 4 a 42.

Fr. Stübgen & Co.
(Erfurt, Niemcy).

Latarka niegasnąca na wietrze.

Zgłoszono 22 maja 1925 r.

Udzielono 24 września 1926 r.

Pierwszeństwo: 7 sierpnia 1924 r. (Niemcy).

Wszystkie dotychczas znane latarki niegasnące na wietrze oprócz siatki ochronnej na szkło posiadają jeszcze oprawkę, która z jednej strony przytrzymuje szkło w położeniu pionowym, z drugiej zaś strony przyciska je do sitka, a wskutek tego i do palnika, aby zapewnić odnośnym częściom właściwe względem siebie położenie.

Istnieje bardzo wiele konstrukcyj tych dotychczas stale stosowanych oprawek. Wszystkie one posiadają tę wspólną wadę, iż wyrób ich pochłania czas, pracę i materiał, ponadto zaś oprawki te nie nadają się do szkielek wszelkich istniejących typów. Zwykle oprawki, sprężyscie obejmujące górną część szkła, posiadają ponadto jeszcze i ten brak, iż sprężyna jest stosun-

kowo niedługa, wskutek czego podczas używania latarki ulega mocnemu napięciu i szybko słabnie.

Wynalazek niniejszy usuwa wspomniane braki i niedogodności, czyniąc zbędnym stosowanie oddzielnych oprawek do szkła. W myśl wynalazku, osiąga się to w ten sposób, iż krzyżak ochronny zaopatruje się w dwie umieszczone na przeciwległych końcach średnicy nasady w kształcie wygiętych ku dołowi pałaków, opierających się o rurki doprowadzające powietrze. Ponieważ rurki te zbiegają się ku górze, wskutek czego opierający się o nie i obejmujący szkło krzyżak zostaje wraz z sitkiem przyciśnięty do palnika, zapobiegając ruchom ich ku górze.

Ponieważ szkło nie posiada oddzielnej

oprawki, wyrób latarek według wynalazku przede wszystkim upraszcza się znacznie i jest tańszy. Ponadto wynalazek posiada tę zaletę, że krzyżak, przytrzymujący szkło nadaje się do szkła o różnej wysokości i zabezpiecza je w stopniu jednokowym, przy czem elastyczność krzyżaka nie słabnie, gdyż tworzy ją cała długość drutów, z których krzyżak jest wykonany.

Załączony rysunek przedstawia dla przykładu przedmiot wynalazku, a mianowicie fig. 1 wskazuje latarkę w widoku z boku, a fig. 2 wskazuje jej przekrój wzdłuż linii A — B na fig. 1.

Liczba 1 oznacza szkło, liczba 2 wskazuje krzyżak ochraniający szkło, liczba 3 wskazuje sitko i liczba 4 — palnik. Rurki 5 doprowadzające powietrze są wygięte, jak zwykle, ku górze.

Według wynalazku niniejszego na średnicowo przeciwległych końcach krzyżaka 2 mieszczą się dwie nasady 6, 6 wygięte z tworzącego ów krzyżak 2 drutu lub też z oddzielnych kawałków drutu albo blachy, przylutowanych lub przymocowanych w jakikolwiek inny sposób do drutów krzyżaka. Nasady 6, 6 opierają się wygięciami, zagłębieniami lub wykrojami 7 na rurkach powietrznych 5, 5 latarki. Ponieważ rurki powietrzne są wygięte i zbiegają się ku górze, więc krzyżak 2, opierając się o nie, obejmuje szkło, przyciskając je wraz z sit-

kiem 3 do palnika 4, i zabezpieczając te części od wysuwania się do góry. Elastyczne, długie druty krzyżaka przytrzymują z dostateczną siłą części latarki.

Obsługa latarki według wynalazku jest bardzo prosta, do wyjęcia bowiem szkła wystarczy odsunąć odręcznie nasadkę 6 wtył o tyle, aby minęła wewnętrzny bok rurki powietrznej, poczem naciska się ją w kierunku poziomym i pokręca wraz ze szkłem i krzyżakiem, przestawiając poza obręb rurki powietrznej. W ten sposób krzyżak i szkło można z łatwością zdjąć z palnika.

Zastrzeżenie patentowe.

Latarka niegasnąca na wietrze, znamienna tem, że krzyżak (2), ochraniający szkło latarki, jest zaopatrzony w dwie znajdujące się na przeciwległych końcach średnicy nasady (6, 6), posiadające wygięcia, wykroje lub podobne zagłębienia (7, 7), któremi nasady te zaciskają się na rurkach powietrznych (5, 5), przytrzymując sprężystością krzyżak (2) ze szkłem (1) w położeniu właściwym, wskutek czego oddzielna oprawka do szkła jest zbędna.

Fr. Stübgen & Co.
Zastępca: K. Czempiński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

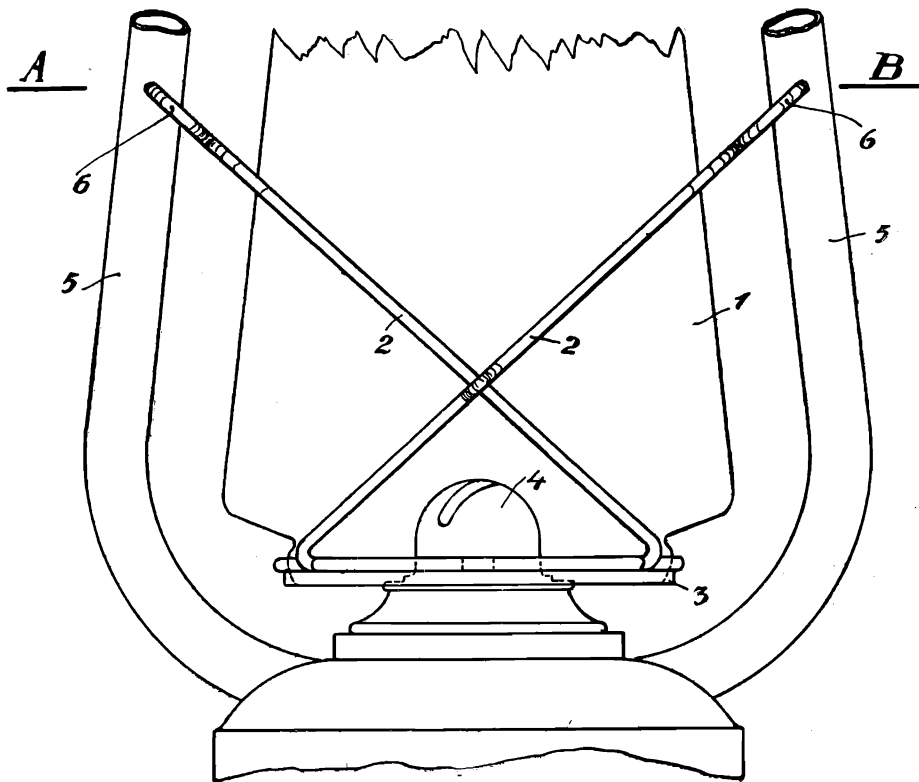

Fig. 2.

